

водорості

SASHA (OLEKSANDRA) LAVRENUCHUK

Заходиш углиб, у косматі водорості, наче в опалі
волосся моря,

- У тебе з позаминулого теж повипадало чимало, еге?

Розчісуєш його пальцями, гладиш долонями, -
згадуєш, що доки воно у воді, - живе.

Занурюєшся у воду, кладеш оберемок собі на голову
- притискаєш,

Тиснеш обома руками собі на тім'ячко, щоби трава ця
морська-заморська ожила й тебе.

Вона сковзає тобі на обличчя, ти бідкаєшся їй,

Носом у неї ховаєшся, щось їй шепочеш, плачешся,
прісною - у морську, -

Набравши дихання,
Чи ні, - набрати дихання...

У цей лякаюче інший світ.

Назовні

